

La tribuna

Ja n'hi ha prou d'enganys i ocultacions

El govern de DA i el president del seu grup parlamentari tenien una voluntat coincident d'amagar informació

VÍCTOR
Naudi

En data 13 d'octubre del 2015 vaig anunciar públicament que donava per acabada la meva participació a la Comissió especial de vigilància i prevenció del risc per a l'estabilitat financera. Ho vaig fer en comprovar que tant el govern de DA com el president del seu grup parlamentari tenien una voluntat coincident d'amagar informació al Consell General en la qüestió relativa a la crisi de la BPA.

L'escrit adreçat al Síndic pel cap de la Unitat d'Intel·ligència Financera, el 28 de setembre del 2015, negant-se amb un inadmissible to de prepotència a facilitar determinada documentació demanada per la Comissió especial, no va fer més que reforçar el nostre convenciment que **Antoni Martí** i els seus càrrecs de confiança amaguen informació al Consell General.

També sembla –en redactar aquesta tribuna encara no en tinc constància fefaent– que la directora del INAF, càrrec de confiança del ministre **Jordi Cinca**, hauria escrit al Síndic una carta on s'atreuix a renyar els consellers generals per haver comentat el contingut de la seva compareixença davant aquella Comissió especial. Com si els consellers generals no poguéssim badar boca sobre una compareixença que no fou pas *secreta*, com tampoc no ho és l'acta que la recull. Per acabar-ho d'adobar el ministre de Finances deia, en la roda de premsa del dimecres 11 de novembre, que els comentaris que hagués fet la directora de l'INAF no haurien de traspasar l'àmbit estricte de la Comissió.

Fins aquí han arribat en el menysteniment i la pèrdua de respecte institucional al Consell General. I aquest és el problema: ni el cap de Govern ni el ministre de Finances no respecten el Consell General ni compleixen amb la seva obligació de trametre –i fer trametre per la UIFAND i l'INAF– la informació que demanem els con-

sellers generals.

El Consell General, d'acord amb l'article 50 de la Constitució, impulsa i controla l'acció política del Govern. Un dels instruments d'aquesta acció és, precisament, el requeriment d'informació i documentació previst actualment a l'art. 5 del Reglament del Consell General, segons el qual: «Per al compliment de l'activitat parlamentària, els consellers generals tenen el dret a que l'Administració pública els faciliti les dades, informes o documents que obren en el seu poder. La sol·licitud es realitzarà a través del Síndic General».

El cap de la UIFAND pretén recollir la seva inadmissible denegació de trametre informació al Consell General en el Article 54 de la Llei de Cooperació penal internacional i de lluita contra el blanqueig de fons, que estableix el Deure de secret. Concretament aquell text diu: «Els membres de la UIFAND i el seu personal administratiu estan sotmesos al secret en l'àmbit laboral i al secret professional, tant durant la vigència de la relació amb la UIFAND com un cop acabada aquesta relació».

També pretén el cap de la UIFAND amagar la informació invocant l'apar-

La cita d'un simple reglament administratiu per justificar la confidencialitat no és admissible

tat 4 de l'article 22 del Reglament de la Llei de Cooperació penal internacional que es refereix al *caràcter confidencial* de la documentació de la UIFAND. Però el cert és que la nota de resposta de la UIFAND no indica cap norma amb rang de Llei que imposi el caràcter confidencial o reservat dels documents. I no la pot indicar perquè aital norma no existeix.

L'article 54 de la Llei de Cooperació penal internacional només es refereix al secret que ha de guardar el funcionari, però no indica res en relació a la utilització o coneixement legítim de la documentació per altres instàncies estatals. L'article citat es refereix als membres de la UIFAND i al personal administratiu i, a més, distingeix entre la fase de relació amb el servei i la fase posterior. És evident que tot això no afecta el Consell General o altres òrgans que poden tenir notícia legal d'aquests documents (Ministeri Fiscal, autoritats judicials, autoritats internacionals de supervisió, etc.).

De fet, l'obligació de secret és una regla general dels funcionaris públics (que se subratlla especialment en alguns cossos destinats a la inspecció, al maneig de dades personals, etc.). Així s'indica a l'art. 60.7 de la vigent Llei de la Funció Pública, que menciona entre les obligacions del funcionari públic la següent: «7. Guardar reserva sobre els assumptes de l'Administració en general i del seu treball en particular, i vetllar per la seguretat dels valors i els documents que tenen a càrrec seu». Però aquesta referència, evidentment, no és un mantell sagrat que converteix en reservats tots els assumptes tractats pels funcionaris. Si així fos, només amb un precepte ja es podria obstaculitzar tota l'acció investigadora del Consell General i l'exercici del seu mandat constitucional de controlar i impulsar l'acció del Govern.

Per últim, cal dir que la cita d'un simple reglament administratiu per a justificar la confidencialitat no és

admissible. Si així fos, seria suficient un reglament general de confidencialitat aprovat pel Govern per a denegar qualsevol possibilitat d'investigació i control al Consell General. Finalment em vull referir a aquesta maniobra de distracció promoguda pel ministre de Finances mitjançant el seu càrrec de confiança, la directora de l'INAF, assenyalant un presumpte secret de les compareixences de la Sra. **Cosan**.

Les sessions de la Comissió especial no eren públiques, d'acord amb l'article 53 del Reglament del Consell General. Però no eren pas secretes. Bona prova d'això és que no hi havia pas una única acta, custodiada pel Síndic General; com seria el cas d'una sessió secreta del Consell General. De fet, tant la Constitució com el Reglament del Consell, només preveuen la possibilitat que hi hagi sessions del Consell General secretes però no pas de les Comissions. I en tot cas, insisteixo, les sessions de la Comissió especial mentre jo hi vaig participar mai no van ser secretes. Com mai no ho han estat cap de les nombroses comissions que es reuneixen a porta tancada perquè la seva activitat ha d'acabar essent debatuda en el ple del Consell General.

Demanem al Govern que compleixi la Constitució i el Reglament del Consell General i que no continuï amagant la informació que té obligació de donar i de fer donar als consellers generals. I també torno a demanar públicament al Sr. **Martí** el que ja li vaig demanar –i no em va contestar el dia 9 d'octubre del 2015 durant el debat d'orientació política: Quan explicarà tota la veritat al Consell General? Quan recuperaran els seus estalvis els clients de la BPA? Creu sincerament que la crisi no està fent taca d'oli en la plaça financera i en la resta de l'economia? Què vol dir «minimitzar l'impacte sobre els treballadors de l'entitat» quan setmana rere setmana hi ha un degoteig de persones que es veuen forçades a marxar amb una mà al davant i una altra mà al darrere perquè l'AREB els nega els mínims drets i els pretén retenir en un cul de sac laboral anomenat VallBanc?

Aquests són les preguntes, i el silenci del Sr. **Martí** confirma que amaga la veritat. ≡